

Krem Bahane Cinayet Şahane

Elvan Sayar

Merve sabahın köründe nasırımın üzerine zıplayıp beni uyandırdığında, harika bir rüya görüyordum; Brad Pitt'le Caddebostan Plajı'nda çiğ köfte yiyip şalgam suyu içiyorduk.

Karnımın üstüne oturan Merve'nin kulağımın içine doğru, "Anne! Hadi kalk!" diye bağırmasından mütevellit yüreğim sıkıştı, gecemi dar eden baş ağrısı inceden artmaya başladı. Durum böyle olunca Brad'ciğim de son lokmasını son yudumuna denk getirip kalkmak için izin istedi. "Kurban olayım gitme" diye yalvardım.

"Üzgünüm bebek" dedi midesini ovarken, "Girmem gereken başka rüyalar var. İstersen başkasını yollayabilirim. George boştaydı bu ara."

"Aman, istemem o kepçe ağzılıy" diyene kadar yağız sarışınım ortadan kayboldu, yerini vapur düdüğü misali öten Merve aldı.

Gözümü açmadan, "Annelik hizmetimiz servis dışı. Üç yıl sonra tekrar dene" diye terslendim. Yılmadı. Sabah serinliğine karşı sıkı sıkı sarındığım pikeyi üzerimden çektikten sonra perdeleri açtı. Acımasız Temmuz güneşinin ilk ışıkları gözüme sapanırken acıyla inledim.

Yağdırdığım bir dizi tehdide aldırılmayıp tekrar üzerime atladı ve yanağıma sulu bir öpücük kondurdu.

"Şaka yaptığımı biliyorum, tombul kuşum. Hadi kalk, seni bekliyoruz."

Tek gözüm kendiliğinden açılıverdi, "Bekliyoruz derken? Neden çoğul eki kullandın? Yoksa baban olacak o şerefsiz burada mı?"

“Of anne ya! Her iki lafın arasına ‘şerefsiz baban’ sıkıştırmasan olmaz mı? Psikolojik olarak çok etkileniyorum, kişisel gelişimim bozulacak.”

“Başlatma şimdi gelişiminden. İçerdeki kim, onu söyle.”

“Kim olacak, Pelinsu. O da gelecek ya bizimle.” Yeşil gözlerini kırpıştırıp dikkatle yüzüme baktı, “Sakin unuttum deme! Unutmadın değil mi? Bizi Cevahir’e götüreceğine söz verdin.”

Ne yazık ki bir gaflet anında boş bulunup önceki akşam ağzımdan öyle bir şeyler çıkmıştı. Söylediğim anda pişman olmuşum, ama Merve heyecanla zıplayıp arkadaşını aramak için telefona yapıştığında iş işten geçmişti.

“Tabi ki unutmadım, yalnızca seni deniyordum” dedim kaşlarımı çatarak. “İnsan çocuğunun doğum gününü unuttur mu? Hastanede tam on iki saat...”

“Yüz kere anlattın, biliyorum. On iki saat sancı çekmişsin, babam yine ortalarda yokmuş, falan filan... Haydi ne olur kalk, geç kalacağız.”

“Falan filan ha... Alacağın olsun Merve.” Doğruldu. “Şimdi böyle olduk değil mi? Ayrıca kargaların kahvaltı saati bile değil, nereye geç kalıyoruz anlamadım. Keşke okul zamanı da böyle uyansan...”

“Üff anne, konuyu nerelere taşıdın yine. Sen dedin ya erken çıkalım, trafiğe kalmayalım.”

“Tamam tamam. Sen şimdi git arkadaşınla evcilik falan oyna, birazdan geliyorum.”

“Fazla oyalanma, tontişim” diye kıkırdayıp odadan çıktı.

Arkasından seslendim, “Makyajımı görmedim sanma, Merve. O ruju çıkar, yolmayayım köfte dudaklarını.”

Öyle bir “off” çekti ki, rüzgârı bana kadar geldi. O gittikten sonra uzun uzun gerindim. Esneyerek ayaklarımı

yataktan aşığı sarkıttım ama bir türlü kalkamadım. Bu sıcaakta taa Şişli'ye gitmek, iki ergen kızla taban tepmek işkence gibi geliyordu, ancak söz vermiştim bir kere. Hem anlaşmıştık, bu ona doğum günü hediyem olacaktı, başka bir şey istemeyecekti. Hoş, istese de alamazdım. Çünkü iskele babası Rifat, kızına epey yüklü bir ek kart hediye etmişti.

Gözlerimi ovalayıp eskidikçe akılsızlaşan telefonuma baktım. Saat dokuz olmak üzereydi. Boydan boya çatlak ekran, sabahın köründe gelen bir sürü mesajla doluydu ve hiç biri hayırlı haber değildi. Banka, geciken kredi kartı ödemesini uğursuz bir dille hatırlatırken annem, “beni acil ara” cümlesinin farklı versiyonlarıyla tam üç mesaj atmıştı. Asıl kanımın çekilmesine neden olan haberse, baş belası Şahane Kozmetik'ten geliyordu. “Sayın Zuhal Aydan” diye başlayıp satırlarca devam eden mesajı okumadan silmek üzereydim ki, o son cümleye takıldı gözüm. “Borcunuzun üç iş günü içinde ödenmemesi hâlinde yasal işlem başlatılacağını üzülererek bildirir, şahane günler dileriz” diyordu.

Henüz uyanma aşamasına geçememiştim, yazılanları algılayamıyordum. Kesin bir yanlışlık vardı, o salak şirkete borcum olmadığından adım gibi emindim. Yılın başında Aysel'in zoruyla temsilciliğe başladığımdan beri sipariş verdiğim tek şey bir adet el kremiydi ve onun da ödemesini yapmışım. Tam yirmi beş lira... Ufacık kutuya verdiğim o para resmen içime oturmuştu. “Geri zekâlılar” diye mırıldandıktan sonra gözlerimi kısıp mesajı tekrar okudum. Dediğine göre geçen ay şirketten aldığım hatırı sayılır miktardaki ürünlerin ödemesini yapmamışım. Bu yüzden de hukuki süreç başlatacaklardı, falandı, filandı.

Ne malı, ne borcu diye düşünürken aklıma gelen ilk isim, Aysel oldu. Birkaç kez adıma sipariş verip primle-

rin ve promosyonların üzerine yatmıştı ama bu kadarına cüret edebileceğini sanmıyordum.

Dişlerimin arasından, “Allah belanı versin” diye tıslayıp Aysel’i arıyordum ki, Merve seslenip kahvaltının hazır olduğunu haber verdi. Bu durumda Aysel birkaç saat daha bekleyebilirdi, nasıl olsa tenhada yakalardım.

Esneye esneye kalkıp banyoya gittim. Işığt açtığım an aynadaki görüntümle karşılaşınca irkildim. Berbat görünme kavramına yeni bir bakış açısı getirmiştim. Saçlarımın her biri ayrı yöne gidiyor, gözaltımdaki halkalar kol kola girmiş dans ediyordu. Bunlar uykusuzluktan değildi elbette, son yıllarda kendime hiç iyi davranmamıştım ve bunun acısı da gayet hızlı bir biçimde çıkıyordu. Artık sarı saçlarımdan suçlu değildim, deniz mavisi gözlerim canlar yakmıyor, yüzümdeki çizgiler belirginleşiyordu. Hevesle başlayıp iki gün sonra bozduğum diyetler yüzünden belim iyice kalınlaşmış, basenlerim benden ayrılp özgürlüğünü ilan etmişti. Kırk üç yaşında dul bir anne, menopoza gün sayan bir kadın olarak rahatlıkla söyleyebilirdim ki, cami-yi de mihrabı da ellerimle yıkmıştım.

Hemen duşa girdim. Buz gibi akan suya bakılırsa kombi yine bozulmuştu. Ama şimdi bununla uğraşacak zamanım yoktu. Saçlarımdaki şampuanı şöyle bir akıtıp çıktım. Giyinip saçımı başımı düzelttikten sonra biraz insana benzemiştim. Makyaj yaparken çamaşır makinesinin kenarına ittirdiğim baskülle bakiştık. “Gelsene” der gibi göz kırptı, oralı olmadım. Fazla kilolarım beni ilgilendirirdi, seksen beş liralık baskülü değil. Hem arızalıydı o, tam beş kilo fazla tartıyordu. Yoksa yetmiş sekiz kilo değildim, kemiklerim iriydi.

Daha kızların yanına bile ulaşmadan leş gibi terlemeye başlamıştım; sürdüğüm iki lokma farla rimel, o terle akıp gitmişti. Mutfaksa cehennemden halliceydi. Hızımı alamayan sabah güneşi, palmiye desenli fayans-

larda patlıyor, ocaktaki çaydanlıktan tekinsiz çatırtılar geliyordu. Merve'yle Pelinsu, çoktan kahvaltıyı bitirip telefonlarına gömülmüşlerdi.

“Yahu insan şuna biraz bakmaz mı?” diye söylenip yanmak üzere olan çaydanlığa su ekledim. Merve sanki orada değilmişim gibi başımı bile kaldırmazken Pelinsu, “Günaydın Zuhâl Teyze” dedi uzata uzata.

İçimden “Hay senin teyzene” diye geçirip “Sana da günaydın, Pelinsu. Annen nasıl?” diye sordum.

Çaldıran Savaşı'nın tarihini sormuşum gibi boş boş yüzüme bakıp “İyii... Sana selamı var Zuhâl Teyze. Haa, bir de, ‘Bu sıcakta çok yormayın kadını, zaten kilolu’ dedi” diye cevapladı ördek gibi konuşarak.

Derin bir soluk alarak, ağzıma gelen cümleleri tek tek yuttum. Pelinsu elimde büyümüş olmasa, annesini de sevmesem çoktan ayağımın altına almıştım. Ağzını yaya yaya konuşsa da, garip şeyler giyse de severdim bu kızı.

Sakince gülümseyerek, teşekkürlerimi ilettim ve kendime çay aldım. Masaya oturduğumda o kadar aç olmadığımı fark ettim. Aklım, annemden ve Şahane Kozmetik'ten gelen mesajlara takılmıştı. Annem konusunda pek endişelenmiyordum, çünkü söylediği gibi gerçekten çok acil bir şey olsa, kendisi zahmet etmez, komşusu Şaibe Hanım'a aratırdı. Ama Şahane Kozmetik dolayısıyla Aysel konusu son derece ciddiye. Ayrıca sağdan, soldan, özellikle Derya'dandığım bazı vukuatlar, midemi bulandırmıştı. Hatta bu işi halletmekle yetinmeyip şirketi de bırakmalıydım. Zaten sipariş peşinde koşacak zamanım yoktu, hiç olmamıştı.

Çayımı yudumlarırken günün en güzel müjdesi Merve'den geldi. Mıncıklayıp durduğu telefonda başını kaldırmadan, “Buse Naz da bizimle gelmek istiyor. Sıkıntı olmaz değil mi?” diye sordu.

Kızın adınunca Pelinsu'yla aynı anda ekşiyiverdik.

“Sıkıntı olmaz da, ne gerek var şimdi? Bir de onu beklersek geç kalırız, değil mi?”

“Yok, beklemeyeceğiz” diye atıldı Merve. “Biz gidip alacağız.”

Merve, sürpriz konusunda çok başarılıydı; en olmadık zamanda en beklenmedik işler becermekte üstüne yoktu. Bu konuda babasına çekmişti, o da sekreterini hamile bıraktığını ve evleneceklerini böyle sabahın köründe yumurtlamıştı.

Eski anıları kovalayıp bizim Çengelköy’de, kızın da Suadiye’de oturduğunu, dolayısıyla yolun uzayacağını, taksinin çok yazacağını hatırlattım.

“Annesi, kimlerle gittiğini görmezse izin vermiyor-muş” dedi ve ardından yeni doğmuş kuzu bakışlarıyla ekledi, “Lütfen.”

Bu bakışlara hangi ana yüreği dayanırdı ki? Taş olsa erirdi ama konu, büyümüş de küçülmüş Buse Naz ve onun ukala annesi olunca, durdum. Doğum günü olmasa, Merve’yi bir kenara çekip güzelce ayar verirdim. Ama Rıfat denen iskele babası zahmet edip kızını aramamıştı şu saate kadar. Bunun ezikliğini hissettiremezdim kızıma.

Derin bir nefes alıp sırtımı dikleştirdim, “Tamam, öyle olsun. O hâlde beş dakikaya kadar kapının önünde olmayan arkadan koşarak gelir.”

Pelinsu’nun yüzü iyice düşerken Merve, dünyanın en iyi annesi olduğumu söyleyip boynuma sarıldı. Hazırlanmak için odasına uçtu.

Yine kendi kendime kazık atmıştım. Bari on dakika deseydim de bir kahve içecek zamanım olsaydı. Onca yolu üç ergenle, kahvesiz nasıl çıkaracağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ciğerimden bir “off” çekip taksi durağını aradım.

Alt kattaki Makbule Yenge'ye yakalanmadan siteden çıkmamız gerçek bir mucizeydi. Ancak nefes kesen sıcak yüzüme çarpınca mucizelere inanacak hâlim kalmamıştı. Üstelik yeni aldığım ayakkabılar feci rahatsızdı ve zonklayan nasırım yüzünden attığım her adım işkenceye dönüşüyordu. Benden önce caddeye çıkan kızların peşinden topallayarak yürürken Merve acele etmem için el sallıyordu.

Durakta taksi olmadığı için yoldan çevirecektik, inşallah bu saatte bulurduk. Dişlerimi sıkıp biraz hızlandım. Kızlara ulaşmama birkaç adım kalmıştı ki, karşı kaldırımda salına salına yürüyen Aysel'i fark ettim. Aynalı gözlüklerinin ardından beni gördüğünü biliyordum; görüp de görmemiş numarası yapmayı hâlâ beceremiyordu.

“Aysel” diye seslendim, istifini bozmadı. Ne zaman karşılaşsak sülük misali yapışan kadının, kaçmasından pek işkillendim. Bir şeyler karıştırdığına o kadar eminim ki, her seferinde haklı çıkan can sıkıcı altıncı hissime, Şahane Kozmetik'ten gelen o mesajda Aysel'in parmağı olduğunu fısıldıyordu.

Derya'nın söyledikleri aklıma gelince midem buruldu. Şahane Kozmetik'e kaydolduğum gün “Nerede Aysel, orada çirkef. Geri zekâlılık etme kız, hemen ayrıl oradan” diye uyarmıştı, “Bunca yıllık komşuyuz, bana yapmaz” demiştim. Aslında amaç yakamdan düşmesiydi.

Acele etmem için eşinen Merve'yi boş verip koşar adım karşı kaldırıma geçtim ve Aysel'in peşine düştüm. Nasırım buna isyan ediyordu ama yılmadım. Yolunu şaşırıp çıkmaz sokağa girince, ben de arkasından seğirt-

tim. Gidecek yeri kalmamıştı; tabii gecelikten bozma kısıcak elbisesiyle duvara tırmanmaya kalkmazsa.

“Aysel, bir baksana!”

Sesim nihayet yerine ulaştı, Aysel arkasını dönüp başparmağıyla damağını çekti, “Ay Zuhul, sen miydin kız? Ben de sapık zannettim. Hayrola, sabah sabah nereye böyle? Rüyanda mı gördün?”

“Asıl sen nereye, yangından kaçır gibi?”

“Ne kaçması ayol? Âlemsin vallahi.” Kucağındaki şekilsiz tüy yumağını gösterdi, “Kikiciğimle gezmeye çıktık. Çişi gelmiş de teyzesi.” Sevimsiz yaratık çarpık dişlerini gösterip hırlayınca, boş bulunup geri zıpladım. Köpek cinslerinden hiç anlamazdım, ama kucağındaki şeyin köpek olmadığına emindim.

Korkmamdan pek hoşlanan kadın, aynalı gözlüklerini çıkarıp plastik bir kahkaha attı, “Dur Kiki, Zuhul Teyze’yi tanımadın mı, kız?”

Bir teyze lafı dahaarsam Allah yarattı demeyip dalacaktım ama uğraşmaya değmezdi. Hazır Aysel’i yakalamışken bırakmayacaktım. “Sabah sabah Şahane Kozmetik’ten mesaj geldi” diyerek konuya girdim. “Borcun var diyorlar, ödemezsem avukata falan vereceklermiş. Ne iş, anlamadım. Haberin var mı?”

“Aaa, sahi mi?” deyip işini görmesi için tipsiz köpeğini cılız bir ağacın dibine bıraktı.

“Yaa, sahi. Hatırlarsan, en son bir adet el kremi almıştım, parasını da sana vermiştim. Yirmi beş lira için dava açacaklarsa...”

“Ay, olur mu öyle şey? Ben onun ödemesini yapalı aylar oldu” dedi çiğ bir sesle.

“İşte ben de onu diyorum. Neyin borcu bu?”

Parmaklarını platin sarısı saçlarına dolayıp dudak büktü, “Bilmiyorum ki. Herhalde şaşkın memurlardan

biri hata yaptı. Başka temsilciye gideceğine, sana gelmiştir. Bu ara çok yoğunlar, ay kapanışı falan var ya...”

“Açılış, kapanış bilmem Aysel, bu kaçınıcı oluyor yahu? Hem başkasına değil, benim adıma yazmışlar mesajı. İnanmazsan kendin bak.”

Telefonu bulup mesajı göstermek için elimi çantama daldırdım ama Merve, arkamdan seslendi, “Haydi anne, taksi durdurduk!” Babasından aldığı münasebetsizlik geni sayesinde, ensemde bitecek en uygun zamanı bulmuştu yine.

Fırsatı kaçırmayan Aysel de, konuyu değiştiriverdi, “Senin kız değil mi bu? Görmeyeli ne kadar büyümüş ayol. Kaç yaşında?”

“Bugün on beşine giriyor, teyzesi.” Teyze sözcüğünün üstüne özellikle bastım.

Duymazlığa gelip kıkırdadı, “Sana hiç benzemiyor, tıpkısının aynısı eski kocan.”

Taksinin önünde bekleyen kızların yanına giderken Aysel’e döndüm, “Bak, böyle alengirli işleri sevmiyorum, bırakmak istiyorum. Bir zahmet kaydımı siliver.”

“Aşk olsun Zuhul, şurada yüz yüze bakıyoruz, hiç olur mu öyle şey? Şuna bir asılсан, oturduğun yerden kürekle para kazanırsın ama tembelsin, tembel... Millet altına otomobil çekti, en kral yerde yazlık aldı, sen hâlâ sevmiyorum de.”

“Bence hiç uzatmayalım. Olmadı, ben kendim çıkayım ya da kimle konuşulacaksa...”

Birden bakışları değişiverdi. “Saçmalama Zuhul. Ben ekip lideriyim. Bir derdin varsa benimle konuşacaksın. Benden habersiz bir işlere kalkışma, yoksa bozuşuruz. Haydi seni tutmayayım. Bay!” Çalılara dolanan köpeği tasmaından çekiştirdiği gibi yanımdan geçip gitti.

Arkasından koşup saçını elime dolamak vardı ama

olayı çirkinleştirmek istemedim. Ayrıca son sözü söylediğini sanmakla çok yanılıyordu. Şahane Kozmetik'e gidip kıçımın ekip liderini şikâyet edecektim. Aysel çamursa, ben balçıktım. Daha fena bulaşırdım.

Taksiye bindiğimde Merve, geç kaldığım için mızırdaymıyordu, kendisini uygun bir dille susturdum ve yola çıktık. Aysel'e istediğim şeyleri yeteri kadar söyleyemediğim için çok sinirliydim. Neyse ki trafik beklediğimden iyiydi. Suadiye'ye kadar ışıklara bile takılmadan gidip sevimsiz Buse Naz'ı, suratsız annesinden teslim aldık. Kadın, küçük prensesini saat dörtteki piyano dersine yetiştirmemizi buyurunca, dişlerimi sıkıp gülümsedim. Gün Merve'nin günüydü, arıza çıkarmayacaktım.

Köprüyü geçip Şişli sapağına geldiğimizde, bluzum terden sıırıslıklam olmuştu. Arkada oturan kızlarınsa, dünya yansa umurlarında değildi. Telefonda fotoğraf çekerek ne kadar sosyal medya sayfası varsa paylaşıyor, gelen yorumlara kahkahalarla gülüyorlardı. Merve'nin gözleri ışıltılı mutluluktan. Buse Naz, altın günündeki kadınlar gibi gıybetin dibine vururken Pelinsu kibarlığı elden bırakmıyordu. Şu Buse Naz'ı tenhada sıkıştırıp butlarını çimdirmek için neler vermezdim.

Kızlara baktıkça o yaşlardaki hâlimi düşünmeden edemiyordum. Onlara göre oldukça salaktım, oğlanlarla flörtleşmek yerine ağaca tırmanıp erik çalıyordum. Gerçi şimdiki hâlimden de oldukça memnun sayılırdım. Ergenliğe yaklaştıkça insanlıktan çıkan bir kızım, Antalya'dan yetişip hayatımı karartan bir ailem vardı. Annemin dırırından kaçmak için âşık olduğum ilk sığırla evlenmiş, bunun bedelini saman beyinli bir kadın için terk edilerek ödemiştim. Rıfat'tan aldığım nafaka ve babamın küçük

dükkânından gelen kirayla anca geçiniyordum. En yakın arkadaşım Derya, huysuz, dedikoducu, ömür törpüsü bir adamdı. İşin kötüsü asıl adının Mahmut olduğunu yalnızca ben biliyordum, bir de annesi. Alt katımda, attığım her adımı bir detektif titizliğiyle takip eden, akrabalığımızdan bile emin olamadığım bir Makbule Yenge oturuyordu. Yani gayet iyiydim.

Cevahir'e ulaştığımızda, saat epey ilerlemişti. Merve'nin yana yıkıla gelmek istediği yer, gereksiz büyük ve çok kalabalıktı. Kalabalığın çoğu da sürü hâlinde gezen Arap turistlerden oluşuyordu. Vitrinlerdeki dört haneli rakamların fiyat olduğuna ayıldığımda, bir süre kendime geledim. Çünkü pazarda beş lira olan plaj terliği, burada bir ev kirası kadardı.

Daha ilk kattaki mağazalar tükenmeden ben tükenmişim. Ördek yavrusu gibi oradan oraya koşan kızlara yetişeceğim diye dalağım şişmiş, ayaklarım su toplamış, kahvesizlik başıma vurmıştı. Gezilecek üç kat daha vardı ki, nasırım buna dayanmazdı. Tek tesellim, duble iskenderdi. Ama Buse Naz sıkı bir suşi diyetinde olduğunu belirtince bir kez daha hayattan soğudum.

Eskiden Merve'nin doğum gününü kutlamak ne kolaydı, şekilli bir pasta, yanardöner mumlar, renkli balonlar yeterliyken, şimdi arkadaşına uyup çiğ balık yemek istiyordu. Çok çabuk büyüyordu ve ben yetişemiyordum. Cibilliyetsiz babası, yeterince görgüsüz değilmiş gibi, doğum günü hediyesi olarak kızına epey yüklü bir ek kart vermişti. Yani Merve benden daha zengindi. Bu durumda Merve'yi Pelinsu'ya, Buse Naz'ı da Allah'a emanet edip bulduğum ilk kahveciye kendimi zor attım.

Neyse ki burası daha sakindi, en azından insanlar Türkçe konuşuyor, makineden yükselen kahve kokusu, acil kafein ihtiyacımı kamçılıyordu. Hemen tezgâha yak-

laşıp kasadaki sakallı oğlandan orta şekerli bir Türk kahvesi istedim. Üzülerek ondan yapmadıklarını, yalnızca dünya kahveleri sattıklarını söyledi.

“Siz de haklısınız, çünkü Türkiye Mars’ta” diye söyledim, anlamsızca sıırttı.

“O zaman bir kahve alayım.”

“Nasıl olsun kahveniz? Tek *shot* espresso mu, uzun çekim Amerikano mu?”

“O dediklerinizi bilmiyorum. Ben kahve istiyorum.”

“Çekirdek tercihiniz nedir? Brezilya, Kolombiya... Hindistan’ın içimi yumuşaktır.”

“Kardeşim, kahve almak neden bu kadar zor ya? Şurada iki satır oturup nasırımı dinlendireceğim. Allah rızası için bana bir kahve ver, hangi memleketten olduğu önemli değil.”

Kırgın bakışlarla karşılık verip maşrapa büyüklüğünde bir fincan kahve hazırladı ve yanında iki de taşlaşmış kurabiye ikram etti. O ara pasta vitrinindeki beyaz çikolata talı pastayla bakiştık ama kendimi tuttum. İyi ki tutmuşum, hesap suyla beraber otuz sekiz lira gelince neye uğradığımı şaşırđım. Dükkânın tapusunu da vermiş olmalıydı.

Kuytu bir masaya geçip oturdum. Etrafıma şöyle bir bakınıp kimsenin ilgilenmediğinden emin olduktan sonra ayakkabılarımı çıkardım, ayaklarımı boş sandalyeye uzattım. Sabahtan beri işkence çeken parmaklarım çıtırdayarak teşekkür ederken, önümden geçen bir teyzenin ters bakışlarıyla karşılaştım. Kadın yengem yaşında olmasa, kendi işine bak, falan derdim de, uğraşmak istemedim. Ayrıca oğlanın kahve diye verdiğı şey, gerçekten berbattı; bu kahveyse, ben de kıymalı ıspanaktım. Ama o kadar para saydığım için damlasını bırakamazdım.

Kahve kahvedir diyerek arkama yaslanıp iğrenç sıvının keyfini çıkarmaya çalıştım. Ancak yengemin ısmar-

ladığı ilaçlar aklıma gelince, biraz canım sıkıldı. Bu koca yerde bir de eczane peşinde koşmam, göz damlası, şeker ilacı, kolesterol ilacı, tansiyon hâpı, kas gevşetici merhem, nefes açıcı pastil almam gerekiyordu. Ama önce kahve içmeliydim, günün ilk kahvesi çok önemliydi ve yeteri kadar geç kalmıştım. Tabii yanında şeker patlatma oyunu olmazsa, hiçbir keyfi olmazdı.

Üç gündür geçemediğim seviyeyi bir seferde geçince, her şey birden çok güzel görünmeye başladı gözüme. Değil çiğ balık, canlı ahtapot bile yiyebilirdim artık.